

V.

In het mollige gras, met gele en witte bloemekens hier en daar, ligt, op eene uitgespreide ruwe sargie, een spartelend kindje, als room zoo malsch en zoo rozig als de zachtste rozenbloesem...

Op de knieën, met de handen op den rand der sargie, helt Wilde Mele zich over het kindje heen en lacht het minzaam aan.

't Is haar kind.

En zij beschouwt het lang; zij kan er de oogen niet van afwenden, die oogen glinsterend van geluk, glinsterend van niet te beschrijven moederliefde.

Dicht bij haar sluimert een hond en hapt, nu en dan, naar de vliegen, die hem plagend in de ooren steken, — rond om haar heen loopen eenige kiekens, die wormpjes uit het gras opzoeken...

Hoe onuitsprekelijk zacht lacht zij de kleuter toe!

En zij krevelt het op het buikje en aan de voetjes, en zij kittelt het in de putjes zijner bolle, blozende kaakjes tot het schatert en kraait van pret. En dan lacht de moeder zelve, zooals enkel eene moeder lachen kan, en kust het de wangen nog boller, nog rooder...

Het zware loover van een vlierstruik weert de warme Augustuszon af wier van goudstofjes wemelende stralen, door het groen heen glurend, moeder en kind omhullen...

Alom de droomerige stilte der Zondagnamiddagen en, achter de boomen, de laatste tonen der dorpsklok, de lieden ter kerk roepend.

Ook in Mele's kleine huisje is het stil.

Moeder is naar de vesper, zooals elken Zondag, en vader, — ach, vader rust reeds, sinds den laatsten winter, op het kleine kerkhof...

Aan het hekje staat een jongeling, aarzelend of hij het hofje betreden zal.

En telkens als de moeder het hoofd opricht, trekt hij zich gezwind achter de hooge heg terug, als vreesde hij opgemerkt te zullen worden.

Eindelijk, als de klok reeds geruimen tijd zwijgt, gaat hij het hofje op en nadert stil tot bij den vlierstruik.

Plotseling heft Mele het hoofd op:

— Polke! stamelt zij, onwillekeurig...

O, wat was het lang dat zij hem niet meer gezien, dat zij niets, niets van hem vernomen had!

— Meleken! antwoordt hij, bijna fluisterend, tot bij haar komend.

En na eene wijl:

— Meleken, is dat...?

Zij heeft zich op de knieën overeind gezet. Zij is zeer bleek geworden en hare lippen trillen; doch, sprakeloos, houdt zij de oogen strak ten gronde gericht.

Een gansche vloed van verschillende gewaarwordingen stijgt zwellend bij haar op en kropt haar de keel.